

Piaty deň (štvrtok, 5. decembra)

Úvahy na rozjímanie počas novény v rámci prípravy na slávnosť Nepoškvrneného počatia Panny Márie.

Navrhované témy sú: hlad a smäd po Bohu; pohľad plný súcitu; Ježišov pokrm.

05.12.2024

„BLAHOSLAVENÍ lační a smädni po spravodlivosti, lebo oni budú nasýtení“ (Mt 5, 6). Keď Ježiš vyslovil toto blahoslavenstvo, nemal na mysli ani tak fyzické potreby, ale hlbšie

potreby. Rovnako nemal na mysli len primerané rozdelenie majetku. Táto potreba je skôr tou istou potrebou, ktorú opisuje žalmista, keď hovorí: „Bože, ty si môj Boh, už od úsvitu sa viniem k tebe. Za tebou prahne moja duša, za tebou túži moje telo; ako vyschnutá, pustá zem bez vody“ (Ž 63, 2). Je to hlad, ktorý bežná strava nedokáže uspokojiť. „Stvoril si nás pre seba, Pane, a naše srdce je nepokojné, kým nespočinie v tebe“[1], komentoval svätý Augustín.

Nepoškvrnená Panna Mária zažila tú istú potrebu, keď sa vracala zo slávenia Paschy v Jeruzaleme.

Uprostred cesty si uvedomila, že Ježiš nie je v karaváne na spiatočnej ceste. Spolu s Jozefom sa „vybrali na celodennú cestu a hľadali ho medzi svojimi príbuznými a známymi, a keď ho nenašli, vrátili sa do Jeruzalema“ (Lk 2, 44-45). Môžeme si predstaviť obavy, s ktorými títo dvaja prežívali neprítomnosť Dieťaťa;

úzkosť, ktorú môžeme aj my
pociťovať, keď stratíme jediného
človeka, ktorý môže naplniť naše
najhlbšie túžby. „Kde Je Ježiš? Mária,
to dieťa!... kde Je? Mária plače. —
Nadarmo sme pobehúvali, ty a ja, od
jednej skupiny k druhej, od jedného
sprievodu k ďalšiemu: Nevideli ho.
Jozef sa darmo usiluje zadržať plač —
teraz plače aj on... a ty... a ja...
plačeme“[2].

Vo všetkých mužoch a ženách je
túžba po plnosti, ktorá je znakom
Božej prítomnosti v duši. Je to hlad,
ktorý nám hovorí, kto sme a kam
chceme ísť. Preto nie je niečím, čo sa
jednoducho uspokojí v danom
okamihu, ale je povolaný riadiť celý
naš život. „Úprimná túžba vie
zasiahnuť hlboko do akordov našej
bytosti, preto nezhasína tvárou v
tvár ťažkostiam či neúspechom. Je to,
ako keď sme smädní: ak nenájdeme
niečo, čo by sme mohli piť,
neznamená to, že sa vzdávame;

naopak, hľadanie zamestnáva naše myšlienky a činy čoraz viac, až sme ochotní priniesť akúkoľvek obeť, aby sme ju ukojili, takmer ako posadnutí. Prekážky a neúspechy túžbu nepotláčajú, nie, naopak, ešte viac ju v nás oživujú“[3]. V tejto scéne Mária viac ako inokedy pociťovala túžbu po svojom Synovi, pretože na chvíľu stratila toho, kto dával jej životu zmysel.

„PO TROCH dňoch ho našli v chráme. Sedel medzi učiteľmi, počúval ich a kládol im otázky. Všetci, čo ho počuli, žasli nad jeho rozumnosťou a odpoveďami“ (Lk 2, 46-47). Máriin smäd po Ježišovi bol uhasený. Okrem radosti z toho, že sa jej vrátil Syn, je tu však aj prekvapenie: čo robilo Dieťa, keď vyučovalo izraelských mudrcov?

Ježiš zasa uspokojoval ich hlad po Bohu. Bol poslaný práve preto, aby uspokojil túto potrebu. A keď sa pozeral na týchto starších ľudí, zažil niečo podobné, čo neskôr povedal pred rozmnožením chlebov: „Lúto mi je zástupu, lebo už tri dni sa zdržiavajú pri mne a nemajú čo jesť. A nechcem ich prepustiť hladných, aby nepoomdlievali na ceste“ (Mt 15, 32). Pán chápe naše utrpenie a rovnako ako vtedy chce, aby jeho učeníci prekonalí ľahostajnosť a pustili sa do práce: „Vy im dajte jesť“ (Mk 6, 37). „Chceme dobro,“ povedal svätý Josemaría, „šťastie a radosť ľudí v našom domove; naše srdcia sú utláčané osudom tých, ktorí trpia hladom a smädom po chlebe a spravodlivosti; tých, ktorí zakúšajú trpkosť samoty; tých, ktorí na konci svojich dní nedostanú pohľad lásky alebo gesto pomoci“[4].

Môžeme sa domnievať, že Ježiš si istým spôsobom vyvinul osobitný

pohľad súcitu vďaka svojej Matke. Je mnoho momentov, keď vidíme Máriu pozornú voči potrebám druhých: vycíti, že jej sesternica Alžbeta by bola vďačná za jej starostlivosť, všimne si nedostatok vína v Káne Galilejskej, sprevádza apoštolov pri prvých krokoch Cirkvi... A aj dnes naďalej pomáha všetkým svojim deťom, aby nasýtili svoj hlad a uhasili svoj smäd po Bohu.

MÁRIA A JOZEF boli prekvapení, keď našli svojho Syna v tejto situácii v chráme. Jeho matka k nemu prišla a povedala: „Syn môj, čo si nám to urobil? Pozri, tvoj otec i ja sme ťa s bolesťou hľadali!“. Ale Ježišova odpoveď, ktorá je prvými slovami, ktoré Písmo od neho zaznamenáva, môže byť mätúca: „Prečo ste ma hľadali? Nevedeli ste, že mám byť

tam, kde ide o môjho Otca?“ (Lk 2, 48-49).

Ježiš viackrát hovorí o tom, čo je jeho pokrmom. Tak je to napríklad pri stretnutí so Samaritánkou. Jeho smäd v skutočnosti nebol ani tak po vode, ale po tom, aby žene povedal o Božom kráľovstve. Keď teda apoštoli naliehajú, aby sa najedol, hovorí, že má pokrm, ktorý oni nepoznajú:

„Mojím pokrmom je plniť vôľu toho, ktorý ma poslal, a dokončiť jeho dielo“ (Jn 4, 34). A Otcovou vôľou je, ako vidíme, keď učí starších v chráme, ohlasovať spásu všetkým: „Nielen z chleba žije človek, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst“ (Mt 4, 4). Je to „najväčšia spravodlivosť, akú možno ponúknuť srdcu ľudstva, ktoré ju životne potrebuje, aj keď si to neuvedomuje“[5].

Evanjelista poznamenáva, že Mária a Jozef týmto Ježišovým slovám

nerozumeli. Zároveň poukazuje na to, že jeho matka ich všetky uchovávala vo svojom nepoškvrnenom srdci (porov. Lk 2, 51). Ona vo svojom vlastnom živote anticipuje to, čo jej Syn označí za základnú charakteristiku svojich učeníkov: „Lebo každý, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach, je môj brat i sestra, i matka“ (Mt 12, 50). Aj Mária si z tohto pokrmu urobí svoj vlastný, ktorým nasýti svoj hlad a smäd po Bohu.

[1] Svätý Augustín, *Vyznania* I, 1.

[2] Svätý Josemaría, *Svätý Ruženec*, V radostné tajomstvo.

[3] František, *Audiencia*, 12-X-2022.

[4] Svätý Josemaría, *Milovať Cirkev*, bod 47.

[5] František, *Audiencia*, 11-III-2020.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/4-
decembra-piaty-den-noveny-k-
neposkvrnenemu-pocatiu-panny-marie/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/4-decembra-piaty-den-noveny-k-neposkvrnenemu-pocatiu-panny-marie/)
(12.08.2025)